

## เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้รัฐบาลเขาให้เป็นวันครอบครัว ทำไมถึงเป็นวันครอบครัวล่ะ? คุณศาสนาพุทธนะ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นับถือพุทธศาสนา เขาจะมีความกตัญญูทวดเวทีก การกตัญญูทวดเวทีกเป็น เครื่องหมายของคนดี คำว่าเครื่องหมายของคนดี ความกตัญญูทวดเวทีกสิ่งนี้มันเป็นการแสดงออก ของคนดี ถ้าคนดี เห็นไหม วันนี้วันครอบครัว ปุซา จะ ปุชะนิยานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง คนที่ สมควรบูชาอย่างยิ่งคือพ่อแม่ของเรา เราได้ชีวิตนี้มาจากพ่อแม่ ถ้าได้จากพ่อแม่ พ่อแม่ก็ มีปู่ ย่า ตา ยาย เรามีพี่ มีน้อง มีป้า มีอา เรามีทุกๆ อย่าง เราเป็นครอบครัวของเรา

วันนี้วันครอบครัว วันครอบครัวเขาถึงกลับบ้านกัน กลับบ้านไปสร้งน้ำกัน ไประลึกถึง กัน ถ้าระลึกถึงกัน สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดีงาม ทีนี้พุทธศาสนาสอน สอนถึงความกตัญญูทวดเวทีก กตัญญู ทวดเวทีกนี้สอนเรื่องความเป็นอยู่ของโลกนะ แล้ววันนี้วันครอบครัว นี่วันสงกรานต์เขาจะกลับมา เยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่กัน แล้วก็พาพ่อแม่มาทำบุญกุศล ถ้าทำบุญกุศลเพื่ออะไร? นี่แม้แต่จิตใจดีใจ อเสวนา จ พาลานํ ปญฺชิตานญจ เสวนา คนพาลไม่คบ คบบัณฑิตๆ

บัณฑิต บัณฑิตที่ไหนล่ะ? บัณฑิตนะ ถ้าพ่อแม่อยู่ที่บ้านใช่ไหม? เราไปทำงานกรุงเทพฯ ใช่ไหม? ถ้าพ่อแม่มีบัณฑิตในหัวใจ คิดถึงแต่คุณงามความดี คิดถึงบุญกุศล เขามีบัณฑิตในหัวใจ ของเขา ถ้าเขาคบพาลของเขา เขาทุกข์เขาร้อนของเขา นี่คนพาล เห็นไหม คนพาลจากภายนอก คือเพื่อนฝูงของเรา คนพาลจากภายในคือความรู้สึกนึกคิดอารมณ์นี้แหละ ฉะนั้น พาพ่อแม่ไป ทำบุญกุศล ให้สุขภาพสิ่งนั้นขึ้นมา นี่ลูกรักพ่อรักแม่ ลูกคิดถึงพ่อคิดถึงแม่ ลูกมาเคารพพ่อแม่ พาพ่อแม่ไปทำบุญ ภาพอย่างนี้มันจะประทับใจกับพ่อแม่ขึ้นไป พ่อแม่จะมีความชื่นใจในหัวใจ ว่าลูกคิดถึงเรา ลูกพาเราไปทำบุญกุศล สิ่งนี้จะจับในใจของเรา

นี่วันครอบครัว วันครอบครัววันระลึกถึงกัน วันกตัญญูทวดเวทีก นี่เป็นเครื่องหมายของคน ดี คนดีของเรา เราทำบุญกุศลของเรา นี่เป็นบุญกุศลนะ ถ้าบุญกุศลของเรา นี่เราทำสิ่งนี้ สิ่งนี้เพื่อ

บุญกุศลจากครอบครัวจากภายนอก ครอบครัวจากภายนอกนะ เราเกิดมาเป็นโลก เรามีพ่อแม่แม่ นี่สายบุญสายกรรม พันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของจิต จิตมันก็มีครอบครัวของมันเหมือนกัน ครอบครัวของจิตนะ ทำบุญกุศลขนาดไหน มันสร้างบุญกุศลมา พันธุกรรมของมันตัดแต่งสิ่งที่ดีๆ เวลาเราทำสิ่งดี เราจะทำคุณงามความดี นี่มันจะมีความคิดแล้วออกมา ทำดีไม่ได้ดี ทำมาตลอดชีวิตไม่เห็นได้ดีเลย แล้วถ้าไม่ทำดีมันทำอะไรล่ะ? ไม่ดีมันก็ทำชั่วไง

ถ้าไม่ทำคุณงามความดี หลวงตาบอกแย้งมันมา แย่งหัวใจมันมาจากมาร แย่งหัวใจมันมาจากการปกคลุมของอวิชชา แย่งมันมาด้วยสติ แย่งมันมาด้วยการทำคุณงามความดี ถ้าทำคุณงามความดี ครอบครัวของจิต พันธุกรรมของมัน ความคิดตัดแต่งมัน ตัดแต่งใจนี้ให้มีหลักมีเกณฑ์ เห็นใหม่ เราเสียสละ เราเสียสละ เราน้อยเนื้อต่ำใจ คุณติเวลาคนร้ายคนรวยมหาศาลทำไมเขาไม่ทำแบบเรา เรานี้คนทุกข์คนจน เราต้องเสียสละ จิตใจเราเป็นสาธารณะ

นี่จิตใจเราดี มนุสสเทโว ตัวเป็นมนุษย์ ใจเป็นเทวดา มนุสสเครัจฉาโน ร่างกายมันเป็นมนุษย์ จิตใจมันเป็นสัตว์ มันเป็นเครัจฉาน มันเอารัดเอาเปรียบ มันเบียดเบียนคนอื่น มันทำลายเขา ถ้ามันทำลายเขานี้มนุสสเครัจฉาโน นี่เรามองเห็นไง มันมองเห็นกันที่ใจใจ แต่เขาไม่เห็นหรอก เขาบอกเขาร่ำเขารวย เขามียศถาบรรดาศักดิ์ เขาทำคุณงามความดีของเขา ในด้วยมาร ทำด้วยมาร แต่เราทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเรา เสียสละของเรา มีหัวใจของเรา เราคบबंधิต เรารู้

นี่ความลับไม่มีในโลก ใครคบबंधิต อเสวนา จ พาลานํ อย่าไปคบมัน ความชั่วอย่าไปคบมัน คนเอารัดเอาเปรียบอย่าไปคบมัน เราคบแต่สิ่งที่ดีๆ สิ่งที่ดีมันมาจากไหน? สิ่งดีๆ มันมาได้เพราะอะไร? มันเป็นอวิชชา มันเป็นพญามาร มารมันบีบคั้น มารไม่พอใจ ถ้าเสียสละ มารมันตระหนี่มันจะดึงของมันไว้ มันว่าเป็นสมบัติของมัน ทั้งๆ ที่เป็นสมบัติสาธารณะ เราหาของเรามาเป็นของของเรา มารว่าเป็นของมันนะ มันยึดว่าเป็นของมันหมด ห้ามให้ใครทั้งสิ้น จะครองโลก จะครองจักรวาล แล้วมันก็ไม่ได้อะไรเลยเพราะมันหลอกไปไง หลอกให้หัวใจนี้คิดไป เพื่อจื่อไป แล้วมันไม่ได้ของมัน แต่ถ้าเราได้ของเรา พันธุกรรมของจิต คุณงามความดีตัดแต่งมัน เราตัดแต่งของเรา

นี่ครอบครัวในหัวใจของเรา เห็นใหม่ ถ้าครอบครัวในหัวใจของเราเนะ นี่เราก็รักพ่อรักแม่ เราก็ดูแลครอบครัวของเราเหมือนกันโดยความกตัญญูกตเวที แล้วจิตใจเวียนตายเวียนเกิด

เราเป็นลูกเป็นเต้า เราก็จะเป็นพ่อแม่คน เราก็จะเป็นปู่ย่าตายาย แล้วไปเกิดใหม่ก็เป็นลูกเป็นหลานก็เรียงลำดับมาอย่างนี้ วนไปวนมา นี่วิภูฏะ สิ่งที่เป็นวิภูฏะ สิ่งนี้ทำบุญกุศลเป็นอามิส ถึงจะเวียนตายเวียนเกิดก็เกิดในสิ่งที่ดีๆ เกิดในสิ่งที่จิตใจนี้มันไม่เร่าร้อนจนเกินไป เกิดมาแล้วให้บุญกุศลรองรับ

นี่พูดถึงการเวียนตายเวียนเกิดในวิภูฏะ วิภูฏะละ? ถ้าวิภูฏะจะออกจากวิภูฏะ ถ้าออกจากวิภูฏะ เห็นไหม เรือเขาสำรวจโลก เมื่อก่อนในเมื่อเรือเขาสำรวจว่าโลกนี้โลกกลมหรือโลกแบน ถ้าสำรวจออกไปแล้วเดี๋ยวมันจะตกขอบโลกนะ เรือนี้มันจะตกขอบโลกไป สิ้นทะเลมันจะตกไป มันจะเป็นจักรวาลนะ นี่โลกแบน เขาก็ต้องสำรวจ สำรวจรอบโลก แล้วไปเขียนแผนที่โลกว่าโลกนี้โลกกลม

จิตใจของเรามันเวียนตายเวียนเกิดในวิภูฏะ มันจะตกขอบโลกไหม? มันจะตกออกไปจากโลกไหม? นี่ใครจะไปรู้มันละ? อวิชชามันก็หลอกลวงอยู่ในใจอยู่นี้แหละ นี่เราก็ทำกรรมของใจของเราเข้ามา แล้วจะสำรวจหัวใจของเราไง ถ้าเราสำรวจหัวใจของเรา ถ้าคนไม่มีอำนาจาสนามันสำรวจไม่ได้ คนจะสำรวจใจของตัวเองมันต้องมีสติปัญญา เพราะว่าถ้ามารมันขับไล่ มันส่งออกไปรู้เรื่องจักรวาลทั้งหมดเลย รู้เรื่องวิภูฏะทั้งหมดเลย แต่หัวใจมันมีติดบอด แต่ถ้าเรามีหัวใจของเรา เราตั้งสติของเรา

พุทโธ พุทโธ เห็นไหม นี่ครอบครัวยุคที่เราดูแลอยู่ ครอบครัวยุคที่เราเกิดมาในวิภูฏะ ครอบครัวยุคที่เกิดจากสายบุญสายกรรม แต่ถ้ามีสติปัญญาของเรา เราจะดูแลหัวใจของเรา เรามีสติปัญญาของเรา ถ้ามีสติปัญญาใจมันจะสงบเข้ามา ถ้าใจสงบเข้ามาเราจะมีเรือของเรา เรือมันจะสำรวจโลก ถ้าเรือมันจะสำรวจโลกนะ นี่ถ้าจิตมันสงบมาแล้ว จิตสงบแล้วมันมีปัญญาของมัน ถ้ามีปัญญาของมันมันจะสำรวจของมัน

สำรวจของมันสำรวจอะไร? สักกายทิฏฐิ วิจิกิจญา สิลัพพตปราชยา ในเมื่อยังยึดมันถือมัน ยังหลงผิดอยู่ มันจะเอาอะไรไปสำรวจละ? ในเมื่อมันจะสำรวจมันถอนสมอไหม? เรือถ้าไม่ถอนสมอเรือมันจะแล่นไปได้ไหม? ถ้าเรือมันแล่นไปไม่ได้ คนไม่มีเรื่อนะมันก็เกาะแต่ขอนไม้ไปไง นี่เราเกิดมา อารมณ์มันเกิดมาเกิดดับ ความรู้สึกนึกคิดมันเกิดมาเกิดดับ เวียนตายเวียนเกิดอยู่นั่นแหละ เวียนตายเวียนเกิดในวิภูฏะนี่ก็เวียนตายเวียนเกิดอันหนึ่ง ความคิดจะสุขจะดับนี่ก็ภพชาติหนึ่ง

ถ้าภพชาติหนึ่ง เห็นไหม คูสติภกรรมเขาสอนใจ ความคิดเกิดดับนี้ภพเกิดแล้ว ภพเกิดแล้ว ชาติเกิดแล้ว กรรมเกิดแล้ว เกิดแล้วได้อะไรล่ะ? เกิดแล้วก็ยอมจำนนกับมันไป เกิดแล้วก็ถืออิโก้ใจ เกิดแล้วก็รู้ ก็เก่ง เกิดแล้วก็รับรู้แล้วว่าเกิดแล้วไป เกิดแล้วมันดับไปแล้วก็จบไป จบแล้วก็นี้ธรรมะเป็นธรรมชาติไป ก็มันเกิดดับก็เป็นอย่างนั้นแหละ แล้วก็เวียนตายเวียนเกิดไปเพราะไม่เห็นตัวตนของตัวเอง นี่เห็นขอนไม้มันก็เกาะ เวียนตายเวียนเกิดไป ความคิดมันก็เกิดไป

เราพุทโธ พุทโธ เราไม่ใช่เกาะขอนไม้ เรามีเรือของเรานะ ถ้าจิตมันสงบเข้ามาเราารู้ว่าสงบ ถ้าจิตคนไม่สงบ มันว่างๆ มันลอยอยู่ในทะเลนะ เพียงแต่มันลอยคอกอยู่ มันคิดว่าสิ่งนั้นเป็นนามธรรม สิ่งนั้นเป็นธรรม ว่างๆ ว่างๆ ลอยคอกอยู่นั้นเดี๋ยวก็ตาย ถ้าไม่มีแรงนะ ไม่มีแรงกระเพื่อมน้ำไว้เดี๋ยวมันก็จมน้ำตาย แต่ถ้ามันมีพุทโธ มันมีปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าจิตมันสงบเข้ามามันมีสติ มันมีเรือ เรือถ้ำรองรับเราเราจะจมน้ำไหม? แล้วเรือรองรับเรากับเราลอยคอกอยู่ในทะเล มันแตกต่างกันไหม?

นี่ลอยคอกในทะเล เห็นไหม เกิดดับไป เกิดดับขอนไม้ก็เกาะมันไป เกาะมันก็ความคิดไป ถ้าไม่มีขอนไม้เกาะมันก็ต้องลอยคอกอย่างนั้นไป นี่ว่างๆ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติมันเกิดวิภูฏะ วิภูฏะนะ ถ้าเกิดธรรมชาติก็จะเป็นสภาวะแบบนั้น แต่ถ้ามีสติปัญญานะ ถ้ามีสติพุทโธก็ได้ ปัญญาอบรมสมาธิก็ได้ ถ้าจิตมันสงบเข้ามามันมีความแตกต่าง เราลอยคอกอยู่กับมีเรือรับเรา มันแตกต่างกันนะ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าถ้าเราทำสมาธิไม่เป็น เราเหมือนคนที่ไม่มีบ้าน คนไม่มีบ้านมันอาศัยนอนตามถนนหนทาง มันไม่มีบ้านของมัน

ถ้าใครทำความสงบของใจเข้ามาเปรียบเหมือนมีบ้านหลังหนึ่ง บ้านหลังนั้นทำให้เราปลอดภัยจากฝน จากแดด จากลม มันมีที่พักที่อาศัย ถ้าจิตมันสงบเข้ามา มีสติปัญญาเข้ามามันมีขนาดนั้น คนมีบ้านกับคนไม่มีบ้านมันก็แตกต่างกันแล้ว เดียวนี้คนไม่มีบ้านมันบอกมันรวยเพราะมันมีที่นอนทั่วโลก ว่างๆ ว่างๆ แต่ถ้าคนมีบ้าน คนนี้มีบ้านคนจน ยังมีกระท่อมห้องหอ ย้ายไปไหนไม่ได้ต้องกลับไปบ้าน

บ้านของเราคือจิตติจิต บ้านของเราคือฐานของความคิด บ้านของเราคือสภาวะ บ้านของเราคือภพ ภพที่มันมีของมัน ความคิดมันเกิดดับที่นี้ แต่เพราะมันเร็ว ความคิดเร็วกว่าแสง แสงนี่เราคิดสิ คิดถึงรอบโลกได้ ๒ รอบ ๓ รอบยังนั่งอยู่ที่นี่เลย นี่ความคิดมันไปไกลขนาดนั้น ถ้าสติสติที่มันมีสติยับยั้งได้ ยับยั้งความคิดนี้ได้ ยับยั้งได้นี้นาโน สิ่งที่เล็กที่สุด สิ่งพิสดูจนด้วยกล้อง

จุลทรรศน์ไม่เห็นเลย ความรู้สึกนึกคิดนี้ แต่ถ้าพุทโธ พุทโธ ถ้ามันสะสมขึ้นมา สะสมเกาะตัวขึ้นมา ถ้าเกาะตัวขึ้นมา ถ้ามันเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิมันจะมีความสุข

เรามีบ้านมีเรือน มีที่พักอาศัย มีที่หลบแดดหลบฝนนะ ที่หลบแดดหลบฝน แล้วพอที่หลบแดดหลบฝนแล้ว ถ้ามันเป็นสัมมาสมาธิ ถ้ามีสติปัญญา เอ็งมีบ้านมีเรือนแล้วเอ็งจะนอนกินอยู่ที่นี่หรือ? เอ็งไม่ทำมาหากินหรือ? เอ็งไม่ทำมาหากินเอ็งจะอยู่ได้อย่างไรล่ะ? เพราะจิตเป็นสมาธิเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ จะทำสมาบัติ ฌานโลกีย์ขนาดไหนมันเจริญแล้วเสื่อมทั้งนั้นแหละ ไม่มีการคงที่ สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา ความคงที่ของมันไม่มี ถ้าความคงที่มันไม่มี ทำอย่างไรล่ะถ้าความคงที่ไม่มี

นี่มีบ้านแล้วจะปล่อยให้ชราคร่ำคร่าไปใช่ไหม? ได้บ้านหลังหนึ่งก็จะปล่อยให้มันผุพังไปใช่ไหม? ถ้าไม่มีบ้านก็ทุกข์ก็ยากกับมันไง พอมีบ้านขึ้นมาก็ไม่รู้จักรักษาไง ถ้าจะรักษาขึ้นมาเอ็งทำมาหากินไหม? ถ้าทำมาหากินนะ นี่ฝึกหัดใช้ปัญญา อ้าว ก็ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา เราว่าเกิดปัญญากันแล้ว อันนั้นเป็นปัญญาของมาร อันนั้นมันเป็นโลกีย์ปัญญา ปัญญาเกิดจากกิเลส ปัญญาเกิดจากฐิติจิต ปัญญาเกิดจากอวิชา ในเมื่อเราศึกษาธรรมะ เราศึกษาทางวิชาการ ใครเป็นคนศึกษา ตำรับตำรามันกองอยู่นั้น คนไปศึกษามันใช่ไหม?

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เราใช้ความคิดๆ ความคิดมันมาจากไหน? มันมาจากจิต จิตไปศึกษามันใช่ไหม? แล้วถ้าจิตมันยังมีวิชาอยู่ สิ่งที่เกิดจากปัญญาๆ ปัญญามันเป็นโลกีย์ปัญญา ถ้ามันมีสติปัญญา มีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีธรรมของหลวงปู่่มันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ มันปัญญาอบรมสมาธิถ้ามีสติปัญญา แต่ถ้าไม่มีปัญญามันเป็นมิจฉาสมาธิ มันเป็นมิจฉาเพราะความหลงใหลใจ ความหลงใหลเพราะอะไร? เพราะมันคบอเสวนาใจ มันคบมารใจ มันไม่คบบัณฑิตใจ

ถ้ามันคบมาร อเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญฺจ เสวนา ในเมื่อมันเป็นมาร มันเป็นกิเลส มันก็ชักนำให้เราหลงใหลได้ปลื้มไปกับมัน นี่ศึกษามาแล้วนี้เป็นธรรมๆ หลงใหลได้ปลื้มไปงีมารมันครอบหัว แล้วศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ แต่ถ้าคบบัณฑิตล่ะ? มันมีสติคบบัณฑิต บัณฑิตคือใจมันมีสติมีปัญญา เอ๊ะ มันเป็นอย่างนี้ แล้วมันจะเดินก้าวหน้าไป

อย่างไร? มันมีอย่างนี้ แล้วทำไมมันไม่อยู่กับเรา? มันมีอย่างนี้ ทำไมมันพลัดพรากไปจากเรา? นี่ไง มันก็ไม่จริงใจ มันไม่จริง แล้วถ้าสิ่งที่เป็นความจริงมันเป็นอย่างไรล่ะ?

สิ่งที่เป็นความจริง นี่ถ้ามีสัมมาสมาธิ เห็นไหม ถ้ามีสัมมาสมาธิมันจะมีสติมีปัญญา คบบัณฑิต คบบัณฑิตมันจะรักษาใจเรา ถ้ารักษาใจเรามันจะออกฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้าใช้ปัญญา นี่บอกเขาใช้ปัญญา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา แล้วเราเป็นนักปราชญ์หมด เป็นคนที่มีปัญญาหมดเลย แต่ปัญญาของมาร ปัญญาของการเอารัดเอาเปรียบตัวเอง ปัญญาของการโค่นล้มใจของตัว ใจของตัวมีคุณค่าที่ควรจะออกฝึกหัดใช้วิปัสสนาญาณเพื่อชำระล้างกิเลส มารมันเอาสติปัญญาของมันโค่นล้มใจของเราเอง โกงแม้แต่ตัวเอง ทำลายแม้แต่หัวใจของตัวเอง แล้วบอกว่าเป็นการปฏิบัติธรรม

อเสวนา จ พาลานํ มันคบมาร มันคบแต่สิ่งที่เป็นมารในหัวใจของมัน แล้วทำลายตัวมันไป แต่ถ้าเป็นคบบัณฑิตล่ะ? คบบัณฑิตจิตสงบแล้วออกฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้าปัญญาอย่างนี้เกิดขึ้น นี่หลวงปู่มันบอกว่าเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากธรรมจักร ปัญญาที่เกิดจากจักร ปัญญาของเราปัญญาโลกๆ เรียกกงจักร กงจักรมันทำลายโค่นล้มแม้แต่ความดีความงามของใจ เพราะมันหลง หลงมันก็โค่นล้มความดีความงามของใจ แต่ถ้าเป็นธรรมจักรล่ะ? ธรรมจักรมันเป็นดอกบัว

สิ่งที่เป็นธรรมจักร จักรที่มันจะเกิดคุณงามความดี ถ้าเกิดคุณงามความดีขึ้นมาเราใช้ปัญญาของเรา นี่จะเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาในพุทธศาสนา ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ปัญญาตรงนี้ ปัญญาเกิดจากจิตที่สงบแล้วออกฝึกหัดใช้วิปัสสนาญาณ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรีสรูธรรม พระสงฆ์ พระสงฆ์ที่ได้ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วพยายามฝึกฝนขึ้นมา จนพระสงฆ์ก็บรรลุธรรม เห็นไหม พระพุทธ พระพุทธตรีสรูธรรม พระสงฆ์บรรลุธรรม

นี่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นรัตนตรัย เป็นแก้วสารพัดนึกของเรา ถ้าแก้วสารพัดนึกมันต้องมีความเป็นจริงในใจ มีความเป็นจริงในใจนะมันจะเป็นประโยชน์กับสังขาร ไม่ใช่ประโยชน์กับมาร ไม่ใช่ประโยชน์กับทิวิมานะ ไม่ใช่ประโยชน์กับการทำลายตัวเองโดยที่ไม่รู้ตัวนะ เวลาทำลายกิเลสล่ะ? เวลาทำลายกิเลสนะ เวลาใช้ภาวนามยปัญญา เวลามันสมุจเฉท

ปทาน เวลาสมุจเฉตปทานมันชำระล้าง นี่ตั้งแขนขาตๆ คนที่เป็นครูบาอาจารย์ที่ตั้งแขนขาตเขา ต้องอธิบายการชำระล้างกิเลสให้เราเข้าใจได้สิ ในเมื่อเขาฟันแขนขาต

คนเราเจ็บไข้ได้ป่วยเข้าโรงพยาบาล ถ้าได้รับการผ่าตัดมา เราออกจากโรงพยาบาลมาเรา ไม่รู้หรือว่าเราได้รับการผ่าตัดมา ถ้าเรารู้ว่าเราได้รับการผ่าตัดมา ก็บอกเราสิว่าการผ่าตัดหมอเขา ผ่าตัดอย่างไร? บอกมาๆ ถ้าบอกมาอย่างนั้นมันจะเป็นความจริงของเราขึ้นมาไหม นี่ครูบาอาจารย์ ที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ พยายามจะรื้อค้นเรา พยายามดึงเราขึ้นไปจากสิ่งที่กิเลสมันยึดมันถ้อมัน ที่นี้มันไม่เป็นประโยชน์กับเรา

นี่ภาวนามยปัญญามันเป็นแบบนี้ มันเป็นธรรมจักร จักรที่มันเคลื่อนไป พอถึงที่สุดแล้ว มันเป็นอนุรูปธรรม สัพเพ ธัมมา อนัตตา สภาวะธรรมแปรสภาพ ถ้าเป็นอนุรูปธรรม อฐานะ สัจธรรมที่เป็นความจริง สัจธรรมที่มีในหัวใจของเรา เราทำบุญกุศลนี้คบบัณฑิต วันนี้วันครอบครัว เรารักพ่อรักแม่ เรากตัญญูกตเวทิตะ เพราะสายบุญสายกรรมเราเกิดมาในวัฏฏะนี้เราก็มีพ่อแม่ มี สายบุญสายกรรมมาด้วยกัน พาพ่อพาแม่ทำบุญกุศลขึ้นมา ทำบุญกุศลขึ้นมาให้ใจของพ่อแม่ได้ คบบัณฑิต คบธรรม คบสัจธรรมในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่มันมีความ อบอุ่นในหัวใจ

แม้แต่โลกนี้เราก็มีเครื่องอยู่อาศัย เรามีลูกมีเต้า เรามีญาติพี่น้องก็เพื่อความอบอุ่น เพื่อ ความดูแลในการดำรงชีวิต จิตใจของเราเวลามันตายไปแล้วมันต้องเวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะ ขึ้นมา เห็นไหม คุณเวลาอยู่คนเดียวขึ้นมา เขาไปที่ที่เราทิ้งแล้วฝักแล้ววาง เรายังกลัวความมืดเลย แล้วเราต้องเดินทางไปในวัฏฏะ จิตมันต้องเวียนตายเวียนเกิดไปในวัฏฏะ เขาบอกว่านี่เขียนเสีย ให้วัวกลัวไม่มีหอรก นรกสวรรค์ไม่มีหอรก ไม่มีก็เป็นเรื่องที่เอ็งพูดเอ็งเชื่อของเอ็ง แต่ถ้าจิตใจ มันปฏิบัติขึ้นมามันเชื่อของมัน ถ้ามันไม่เชื่อขึ้นมา มันไม่พิจารณาของมันขึ้นมา มันจะละความ สงสัยขึ้นมาในใจได้อย่างไร?

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณ ตั้งแต่อดีตชาติมาไม่มีต้น ไม่มีปลายท่านทำอย่างไร? จุตุปปาตญาณ ถ้าชำระกิเลสไม่ได้มันเวียนตายเวียนเกิดไป นี่ จุตุปปาตญาณ เห็นไหม อาสวัภขญาณในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชำระล้าง กิเลสแล้วสิ้นกิเลสไป ถ้าเขาบอกว่าเป็นเขียนเสียให้วัวกลัวก็เป็นความเชื่อของมาร อวิชชามันคบบ มาร มันอเสวนา จ พาลานี่ ถ้ามันจะคบบัณฑิตขึ้นมา คบธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ

เจ้า ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ยืนยันไว้แล้ว ถ้ายืนยันไว้แล้วเราพิจารณาของเรา เพื่อประโยชน์กับเรา มันทำของเราขึ้นมา มันเป็นสิ่งจะขึ้นมามันปัจเจกตั้ง มันเป็นสันตภิฎฐิโก มันเป็นเรื่องยืนยันกลางหัวใจ ถ้าใจมันเป็นจริงของเราแล้วมันห่วงไหวกับสิ่งใด ถ้ามันไม่ห่วงไหวกับสิ่งใด นี่หลักธรรมที่แท้จริงใจ หลักธรรมที่แท้จริงที่เราทำขึ้นมา เห็นไหม

นี่ให้พ่อแม่เราได้มีสิ่งนี้สัมผัสใจไป ถ้าพ่อแม่มีสิ่งนี้สัมผัสใจไป เวลาเขาให้เลือดเขายังต้องให้เลือดเข้าไปในเส้นเลือด ถ้าธรรมะมันเข้าสู่ใจ เราทำบุญกุศลไป อุทิศส่วนกุศลให้กัน แต่ถ้าธรรมะเข้าไปในใจของเขา เขาเข้าไปในใจของเขา เขาเอาไปเอง ไม่ต้องให้เลือด ไม่ต้องอุทิศส่วนกุศล เขาจะเข้าไปในใจของเขา แล้วเขาจะเอาบุญกุศลอันนี้ไปของเขาเอง นี่สังฆธรรมความจริงเป็นแบบนี้ เราอยู่นี้เราก็หวังก็ว่าแห้ว ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์เราจะเป็นประโยชน์กับเรา เพื่อประโยชน์กับเรา

วันนี้วันครอบครัว วันกตัญญูกตเวที ปุชา จะ ปุชะนิยานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง เรามุชาญาคิณี้อง ญาคิของเราผู้มีคุณกับเรา เพื่อประโยชน์กับเรา เพื่อครอบครัวที่มีความสุขของเรา ทำเพื่อเรา ทำเพื่อครอบครัวเพื่อความอบอุ่น แล้วก็ทำบุญกุศลแล้วภาวนาเพื่อใจของเรา เพื่อประโยชน์กับจิตดวงนี้ด้วย เอวัง